

Ordet, tillod mig at gøre gjældende imod det Forslag, som er blevet fremsat af Udvalget. Jeg troer ikke, at det har nogen som helst Indflydelse paa den Bestemmelse, som findes i § 89, hvorvidt en Advocat i yderste Nød kunde beordres til at optræde som offentlig Anklager eller ikke; det er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal indlade mig paa, thi jeg troer, at, naar man vil gennemgaae Rigsretsloven i dens Sammenhæng, saa fremgaaer den Tanke ganske klart af den, at den Godtgjørelse, som skal tilkomme Rigsretsanklageren, bestemmes af Rigsretten. Er det nu saa paafaldende, er det Noget, som man kan undre sig over, at denne Bestemmelse findes i Rigsretsloven; jeg troer, nei. Jeg troer, at, naar man i den Henseende vil levendegjøre sig Forholdet, jeg havde nær sagt, naar man vil fastholde Indtrykket af denne Forhandling, skulde det da ikke være naturligt, at Rigsretsloven netop har vedtaget en saadan Bestemmelse? Naar vi erindre os, hvad en æret Rigsdagsmand har mindet om ved at tale om adskillige norske Forhold, at det er nemlig Folkethinget, der er Anklager, men at, saaledes som Bevillingsmyndigheden engang er ordnet, ingen af Folkethinget vedtagen Udgift kan blive endelig gyldig, uden at Landstthinget og Regjeringen dertil slutte sig, ligger det da ikke meget nær, i en saadan Sag som denne, hvor det er Folkethinget, der anklager, men hvor derimod nogle af Landstthinget udnævnte Mænd ere Meddomsmand, at man ikke har villet, at dette Godtgjørelses-spørgsmaal skulde bringes ind under Bevillingsforhandlingerne, men at dette Punkt skulde finde sin endelige Afgjørelse ved Rigsretsdommen? Hvis man havde villet det Andet, hvad havde da været lettere end at sige, at det Salair, der tilkommer Anklageren, bestemmes af Folkethinget? Dersom denne Sag kunde opfattes som alene Folkethinget vedkommende, dersom det havde været den Tankegang, der dengang herskede, hvorfor satte man da ikke denne Regel ind i Loven, saa havde Sagen kunnet stille sig saaledes, som navnlig min ærede Ven for Maribo Amts Afd. Valgfreds (Monrad) yttrede. Jeg kunde være enig i Noget af, hvad han sagde, men det forekom

mig, at han gif meget let henover det egentlige Hovedpunkt. Han bemærkede, at, hvis der manglede Brænde til at opvarme denne Sal, hvis vi manglede Lys, vilde hverken Landstthinget eller Regjeringen nægte Pengene til Brænde eller Lys, men, mine Herre! vilde Finantsudvalget vel paa en Tillægsbevilling foreslaae 100 Rigsdaler til Brænde? jeg troer, at den ærede Formand vilde sørge for, at vi ikke kom til at fryse eller arbejde i Mørke. Dersom vor Formand ikke har udbetalt den Paagjældende 3000 Rd., mon saa Grunden ikke ligger deri, at Forholdene stille sig paa en forffjellig Maade? Det, der ved Bedømmelsen af det hele Spørgsmaal synes mig at være Hovedforffjellen mellem det ærede Udvalg og mig, det er, at det efter min Mening ikke kan misffendes, at der her virkelig er Spørgsmaal om igjennem en Tillægsbevilling at gjøre en Forandring i en med velberaad Gu vedtagen Bestemmelse i Rigsretsloven; jeg troer, at det maa erkjendes, at man ikke kan sammenstille det foreliggende Tilfælde f. Ex. med det, hvortil den ærede Rigsdagsmand sigtede, nemlig Bestemmelserne i Skoleloven, idet der i Finantsloven er gjort en Tilfføining, hvorved Rødding Højskole ogsaa kunde nyde Godt af en vis Sum; den ærede Rigsdagsmand vil dog vist selv indrømme, at disse Tilfælde ere saa forffjellige, at der i saa Henseende ikke kan drages nogen Parallel. Jeg skal ikke indlade mig paa, fra hvem den Grundsfætning først er kommen, der er opstillet og fastholdt med Hensyn til de almindelige Love som Grundlag for Finantsloven, jeg skal heller ikke indlade mig paa, hvem der i saa Henseende har havt størst Indflydelse, om det er Thinget eller Regjeringen, eller hvem det overhovedet er, der tidligst har havt Die for Vigtigheden af denne Grundsfætnings Dpretholdelse — det er aldeles ligegyldigt, — men jeg vil kun sige, hvad jeg troer, at de Enkelte af Thinget ville vide, der maa ssee huske Noget af min tidligere Virksomhed, medens jeg var Rigsdagsmand, at jeg som Minister ikke her fremsætter Noget, jeg tidligere som Folkethingemand ikke vilde gaae ind paa; jeg er mig bevidst, at jeg ikke fremsætter nye Ansffuelser med Hensyn til dette Forhold, men at jeg kun udtaler gamle Ansffuelser, der have